

ความบาปที่นำไปสู่ความมรณา: 1) ความเกียจคร้าน เฉื่อยชา (SLOTH)

เมื่อการยกไหล่ไม่แคร์คือข้อคิดสุดท้ายที่เป็นการตัดสินใจที่ชี้ขาด

(WHEN THE SHRUG IS THE FINAL COMMENT)

ผมหวังว่าพี่น้องทุกท่านคงจะยังจำได้แน่ครับว่า ความบาปในความหมายแบบคริสตนั้นคืออะไร จากการเทศนาในคราวที่แล้วเรื่อง “กายวิภาควิทยาของบาป” ผมจะเทศนาต่อเนื่องเป็น SERIES เกี่ยวกับ 7 ลักษณะบาปที่นำไปสู่ความมรณา ในวันนี้เราจะมาดูลักษณะบาปอย่างแรกที่มีมนุษย์เราต้องเผชิญคือ ความบาปที่สำแดงออกมาเป็น**ความเกียจคร้านเฉื่อยชา**

เรามักจะใช้คำว่า SLOTH อธิบายถึงลักษณะ “เกียจคร้านเฉื่อยชา” ถ้าเรารู้ว่าคุณคนคนนั้น “เกียจคร้านเฉื่อยชา” (SLOTHFUL) เรียกภาษาชาวบ้านว่า “คนขี้เกียจ” เรากำลังหมายถึงคนนั้นมีบุคลิกลักษณะเกียจคร้านเป็นธรรมชาติ ถ้าเราจะให้คนประเภทนี้ทำบางสิ่งบางอย่าง เราจำต้องใช้พลังมหาศาลที่จะกระตุ้นให้เขาทำงาน แม้ว่าเขาทำงานก็จะทำด้วย “ความเชื่องช้า” เพื่อช่วยให้เห็นภาพชัดขึ้น ลองจินตนาการถึงตัวขี้เกียจ ที่ค่อยๆ เอื้อมมือเหนียวกึ่งไม้ เต็ดใบเอามากินอย่างเชื่องช้า

คงจะไม่เหมาะสมแน่ ที่ผมจะสอนเรื่อง ความเกียจคร้าน ไม่ว่าจะ เป็น ความเกียจคร้านที่เกี่ยวข้องกับด้านร่างกาย หรือด้านความคิด ผมทราบดีว่าพี่น้องที่เข้ามาในคริสตจักรสืบสัมพันธวงศ์ทุกท่านทำงานหนักขยันขันแข็งมีหน้าที่รับผิดชอบด้านต่างๆ มากมาย เด็กนักเรียนนักศึกษาที่เรียนกันอย่างเต็มที่เต็มความสามารถ

แต่ว่ามีลักษณะของความเกียจคร้าน อีกลักษณะหนึ่งที่มีผลกระทบต่อผู้คนมากมายในสังคมของเราเวลานี้ นั่นคือ **ความเกียจคร้านเฉื่อยชาฝ่ายจิตวิญญาณ (SPIRITUAL SLOTH)** ซึ่งไม่สนใจ หรือ ไม่ได้ให้ความสำคัญเอาจริงเอาจังกับคำถามบางคำถามที่มีความสำคัญต่อ ชีวิตมนุษย์ คำถามซึ่งทำลายและเกี่ยวข้องกับเรื่องของ จริยธรรม และเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ด้วยความเกียจคร้านเฉื่อยชาที่จะเผชิญหน้ากับคำถามหรือแสวงหาความจริงเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ก็จะพอใจกับความจริงที่ไม่ค่อยมีหลักแน่นอน คลุมเครือ ความจริงที่ผสมนั้นนินนี้หน่อย ไม่ใส่ใจแม้ว่าจะมีความขัดแย้งกันในข้อมูล หลอกตัวเองว่าตนเป็นคนใจกว้าง ยอมรับความคิดเห็นหรือความแตกต่างทางความคิดเกี่ยวกับความจริงของชีวิตโดยไม่สนใจที่จะแสวงหาว่าความจริงที่เที่ยงแท้ นั่นคืออะไร หากมีความใส่ใจอยู่บ้างก็ไม่มี ความมุ่งมั่นที่จะค้นจนถึงที่สุด เพื่อให้พบกับความจริงแล้วก็จะเฉื่อยชาไม่กล้าที่จะตัดสินใจ และยิ่งไปกว่านั้นพวกเขา มักจะแอบหลบอยู่ในความสาละวันวันวายในชีวิตประจำวันของตน

คนที่เฉื่อยชาฝ่ายจิตวิญญาณมักจะอ้างว่า พวกเขาไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า (AGNOSTIC) แล้วก็จะไม่สนใจ เกียจคร้านที่จะแสวงหาว่ามี พระเจ้าจริงหรือไม่ ! หรือทำตัวเป็นผู้ที่รอบรู้ประกอบด้วยสติปัญญาที่กำลังออกเดินดูสินค้า (Window Shopping) ซึ่งเป็นคำสอนของศาสนาต่างๆ หรือดูหลักปรัชญาชีวิตต่างๆ เพียงผิวเผินไม่มีความเอาจริงเอาจังที่จะทำความเข้าใจหลักคำสอนสำคัญ รับเอาหมดโดยปราศจากความเข้าใจในแต่ละศาสนาเหมือนซื้อกรรมธรรม์ประกันชีวิตของแต่ละบริษัทที่ตนซื้อไว้ทั้งหมดเพื่อความมั่นใจ เพราะความเกียจคร้านเฉื่อยชาที่จะพินิจพิเคราะห์รายละเอียดว่าแต่ละกรรมธรรม์นั้นมีเงื่อนไขอะไรบ้าง หรืออาจเป็นเสมือนบรรพบุรุษชาวยิว ในศตวรรษที่ 1 ที่มีชีวิตอยู่ในชุมชนหมู่บ้าน ซึ่งห่างจากที่พระเยซู คริสต์ทรงประทับอยู่เพียง 2-3 หมู่บ้าน แต่เกียจคร้านเฉื่อยชาที่จะจัดเวลาที่จะมาแสวงหาและรู้จักกับองค์พระเยซูคริสต์

เมื่อผู้คนที่มิได้ลักษณะเกียจคร้านเฉื่อยชาถูกทำลายด้วย พระกิตติคุณ เขาจะมีเหตุผลต่างๆ นานามากมายว่า ทำไมเขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลง และเมื่อเราให้เหตุผลชี้ให้เห็นความจริงจนถึงที่สุดพวกเขาก็จะตอบสนอง ด้วยท่าที ยกไหล่ (สำแดงถึงกูไม่แคร์) ซึ่งเป็นลักษณะสุดท้ายที่บ่งบอกว่า “.ฉันไม่แคร์...ไม่สนใจ” สรุปความเหมือนกับที่เรามักจะได้ยินคนหนุ่มสาวสมัยใหม่กล่าวกันบ่อยๆ ว่า “...WHATEVER...” ยังไงก็ได้

OS GUINNESS : ได้ให้คำจำกัดความ “ความเกียจคร้านเฉื่อยชา” ว่า

“เป็นสภาวะฝ่ายวิญญาณที่น่าหดหู่ใจน่าเศร้าเมื่อคนคนนั้นล้มเลิกที่จะแสวงหาพระเจ้าองค์เที่ยงแท้, แสวงหาความจริง, ความถูกต้อง, ความสวยงาม เป็นความขาดแคลนฝ่ายวิญญาณ เป็นความเศร้าสลดใจในสภาพปัจจุบันอันสืบเนื่องมาจากความรังเกียจเกลียดชังเรื่องที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายวิญญาณซึ่งจะต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดและก็จะจบลงด้วยความสิ้นหวังหมดหวังที่จะได้รับการช่วยกู้ – สรุปรวบยอดว่าเป็นการฆ่าตัวตายฝ่ายวิญญาณรูปแบบหนึ่งนั่นเอง”

การสำแดงออกของความบาปชนิดนี้จะปรากฏเป็นทัศนคติ 3 ประการ

- 1) ความจริงไม่ใช่สิ่งสำคัญ
- 2) ความบาปเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เป็นเรื่องธรรมดายอมรับได้
- 3) ความรอดนั้นไม่จำเป็นไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตฉัน

ประการที่ 1 : ความจริงไม่ใช่สิ่งสำคัญ

ไม่มีใครในโลกนี้ที่คิดว่าไม่สำคัญ ถ้ารอดโดยสารหรือรถไฟมาถึงสถานีตรงเวลาหรือไม่ ; ไม่มีใครคิดว่าการเดินทางไปจุดหมายปลายทางที่ถูกต้องนั้น ไม่ใช่สิ่งที่สำคัญ; ไม่มีใครคิดว่าการที่จะสอบปลายปีการศึกษาได้หรือตกนั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญ; ไม่มีใครคิดว่าการทำงานโดยได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งนั้นไม่สำคัญ หรือ ที่บริษัทการเงิน ที่บริหารการเงินของเราสำหรับเมื่อเวลาเราเกษียณนั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญ

จากสิ่งเล็กน้อย จนมาถึงสิ่งที่สำคัญต่อชีวิต คนแต่ละคนจะจัดแบ่งลำดับความสำคัญออกเป็นขั้นๆ ขึ้นกับบุคลิกลักษณะของชีวิตของเขาแต่ละคน แต่**สิ่งที่สำคัญที่สุดเหนือสิ่งอื่นใด และมีความสำคัญมากกว่าทุกๆสิ่ง และมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าชีวิตที่มีเสียอีก สิ่งนั้นคือ...การที่เรารู้จักพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตให้แก่เรา ผู้ทรงทำให้ชีวิตเราดำเนินอยู่ต่อไปได้ และผู้ทรงพิพากษาชีวิตเรา**

พระเจ้าทรงเป็นผู้ใด? พระองค์มีพระลักษณะอย่างไร? พระองค์ทรงมีมาตรฐานอย่างไร? พระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมาย และมีพระประสงค์สำหรับมนุษย์เช่นไร? ; อะไรจะเกิดขึ้นกับเราเมื่อเราสิ้นชีวิตลง? ; ความคิดความเข้าใจของเราในเรื่องของพระเจ้านั้นถูกต้องหรือผิดพลาด? ; ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าถูกต้องหรือไม่? ความจริงเกี่ยวกับสิ่งต่างๆเหล่านี้ แท้ที่จริงแล้วมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์อย่างมากมายมหาศาลและมีผลกระทบชั่วอนิจนิรันดร์

ลองฟังและทำความเข้าใจว่า อัจฉริยะหนุ่มชาวฝรั่งเศสชื่อ BLAISE PASCAL ท่านคิดอย่างไร ท่านมีชีวิตอยู่ในช่วงศตวรรษที่ 17 เป็นนักคณิตศาสตร์; นักฟิสิกส์ และ นักปรัชญา ประวัติศาสตร์ยุโรปตะวันตก ยอมรับสติปัญญาท่านว่าเป็นเลิศในระดับแนวหน้า ท่านเป็นคริสเตียนที่อุทิศถวายตัวจริงจังกต่อพระเจ้า ท่าน PASCAL เป็นผู้คิดทฤษฎี “ความน่าจะเป็น” (THE THEORY OF PROBABILITY) และสร้างเครื่องสำหรับการคำนวณครั้งแรก (PASCAL ได้รับการยกย่องให้เป็น “คุณปู่ของคอมพิวเตอร์”) ,งานด้านฟิสิกส์ ท่านคิดทฤษฎี “PASCAL’ S LAW” ซึ่งเป็นหลักการสำคัญ สำหรับระบบการทำงานและการควบคุมของระบบ HYDRAULIC ในปัจจุบัน

PASCAL สิ้นชีวิตเมื่ออายุเพียง 39 ปีเท่านั้น ท่านวางแผนที่จะเขียนหนังสือเพื่อการปกป้องความเชื่อของคริสเตียนตอบข้อสงสัยของพวก sceptic (พวกที่ไม่เชื่อเกี่ยวกับเรื่องศาสนา) ท่านเสียชีวิตเสียก่อนจึงเหลือไว้เพียง สมุดจดบันทึกความคิดของท่านที่เขียนเป็นชุดยาวพอสมควร ซึ่งต่อมาได้จัดพิมพ์ตามที่ท่านเขียนและเรียกชื่อสั้นๆง่ายๆว่า “PENSEES” หรือ ข้อคิด ซึ่งมีหลายร้อยบทความ จัดว่าเป็นบทประพันธ์ CLASSIC ของคริสเตียนตั้งแต่นั้นมา

สำหรับท่าน PASCAL มนุษย์เราจะรู้จักพระเจ้าได้โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ โดยความเชื่อที่พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ประทานให้แก่เรา ความเชื่อนั้นไม่ใช่เรื่องของเหตุผล ; แต่เป็นเรื่องของจิตใจมนุษย์ ความต้องการพระเจ้าของมนุษย์จะเป็นที่ประจักษ์ก็ต่อเมื่อมนุษย์ตระหนักถึงความล้มสลายของชีวิตตนเมื่อปราศจากพระเจ้า มนุษย์รู้จักพระเจ้าโดยผ่านทาง “ความเชื่อ” ส่วนหลักฐานต่างๆ เพื่อพิสูจน์และยืนยันสนับสนุนคริสตศาสนานั้นมีมากมาย และนั่นเป็นเรื่องของเหตุและผลที่ตามเข้ามาทีหลังในการสนับสนุนพิสูจน์ตรวจสอบยืนยันว่าความเชื่อที่เรานั้นมีอยู่เป็นความจริง ความเชื่อเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้และเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากที่สุดสำหรับชีวิตของมนุษย์ทุกคน

ท่าน PASCAL ไม่เข้าใจจริงๆว่าทำไมจึงมีมนุษย์ที่ไม่สนใจเรื่องที่สำคัญที่สุดและมีผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์มากที่สุด เป็นไปได้หรือที่จะมีมนุษย์ที่ไม่ต้องการพระเจ้าในชีวิต มันไม่มีเหตุมีผลเสียเลยสำหรับท่าน Pascal ท่านได้เขียนไว้ตอนหนึ่งในหนังสือ “PENSEES” ว่า มนุษย์ที่มีเหตุและผล มีเพียงสองกลุ่มเท่านั้นคือ 1) พวกที่รับใช้พระเจ้าจนสุดชีวิต จนหมดหัวใจ เพราะว่าเขาเหล่านั้นรู้จัก และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระองค์ และ 2) พวกที่เสาะแสวงหาพระองค์จนสุดชีวิตและจนหมดหัวใจ เพราะว่าเขาเหล่านั้นยังไม่รู้จัก และยังไม่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระองค์ (ข้อคิดที่ 427)

ท่าน PASCAL ตกใจ และประหลาดใจมากและแทบไม่เชื่อว่าจะมีคนที่จะสามารถพูดออกมาได้ว่า

“ฉันไม่รู้จริงๆว่าใครให้ฉันเกิดมาอยู่ในโลกนี้! หรือไม่รู้ว่าจะโลกและสังคมนี้มีไว้เพื่ออะไร ! หรือว่าตัวของฉันนี้เป็นใคร มีชีวิตอยู่เพื่ออะไร ในเมื่อฉันไม่รู้ว่าจะฉันเกิดมาในโลกได้อย่างไรและเพื่ออะไร ดังนั้น ฉันจึงไม่ทราบว่าจะเมื่อฉันจะต้องจากโลกนี้ไป ฉันจะไปไหน ฉันรู้แต่ว่า เมื่อฉันจากโลกนี้ไปฉันอาจไปสู่ความว่างเปล่า หรือไปสู่พระพิโรธของพระเจ้า แต่ฉันไม่ทราบจริงๆว่าฉันจะไปไหน และฉันจะต้องเผชิญกับอะไรตลอดชั่ววันฉับวัน แต่ที่แน่ๆ คือ สิ่งที่ยังกำลังเผชิญอยู่เวลานี้เป็น ความรู้สึกอ่อนล้า และความไม่แน่นอนของอนาคต ฉันสรุปได้เพียงแต่ว่า ฉันจะต้องใช้เวลาแต่ละวันผ่านไปโดยที่จะพยายามไม่คิดถึงว่าจะมีสิ่งใดที่เกิดขึ้นกับฉัน บางทีฉันอาจจะพบสิ่งที่ไม่ให้ความกระจ่าง ความเข้าใจในสิ่งที่ฉันสงสัยอยู่โดยบังเอิญ แต่ฉันไม่ต้องการที่จะพยายามใช้เวลาเสาะแสวงหา และคิดหาคำตอบให้กับตัวเอง ชีวิตฉันกำลังจะดับสูญโดยที่ฉันเองปราศจากความกลัว ที่จะเผชิญหน้ากับเหตุการณ์สำคัญ ฉันปล่อยให้ชีวิตที่อ่อนแรงของฉันนั้นเดินเข้าสู่ความตาย โดยไม่รู้ว่าจะอนาคตชั่ววันฉับวันของฉันนั้นจะเป็นเช่นไร”

ท่าน PASCAL สังเกตเห็นคนมากมายที่ระมัดระวังให้ความสำคัญกับสิ่งเล็กๆน้อยๆ ซึ่งไม่สำคัญในชีวิต แต่ขณะเดียวกันท่านประหลาดใจมากที่เห็นว่า สิ่งสำคัญจำเป็นที่สุดของชีวิต คนกลับมองข้ามไม่ได้ให้ความสำคัญและระมัดระวัง ท่านสรุปว่า “เป็นมนต์สะกดที่ไม่สามารถเข้าใจได้ เป็นความเกียจคร้านเฉื่อยชาของมนุษย์ที่น่าประหลาด”

ขอพี่น้องทุกท่านถามตัวเองว่า “พระเจ้ามีความสำคัญที่สุดในโลกในจักรวาลนี้สำหรับคุณหรือไม่? ความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของคุณหรือไม่? “ ถ้าคุณตอบว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตของคุณ จงรู้เถิดว่า “คุณไม่ใช่คริสเตียน” คุณไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างที่มนุษย์ควรจะเป็น มีชีวิตอยู่อย่างที่มีมนุษย์ที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าควรจะอยู่

ถ้าท่านฟังแล้วใคร่ครวญจนเห็นแล้วว่า เรื่องเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นกับตัวฉัน / ตัวข้าพเจ้า / ตัวผม ขอให้เรตื่น ! .... ตื่น ! .... ตื่นขึ้นจากความเกียจคร้าน เฉื่อยชา.. ที่เป็นมนต์สะกดแห่งความมรณา ซึ่งยึดจุดตัวเราไว้ไม่ให้พัฒนา หรือเห็นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างตัวเราแต่ละคนกับพระเจ้า ซึ่งเป็นความสำคัญที่สุดในชีวิตของมนุษย์ทุกคน ขอให้เราทุกคนร้องทูลขอต่อพระเจ้าเดี๋ยวนี้ พระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่กับเราและอยู่เคียงข้างเราเสมอ พระองค์ทรงรู้จักชื่อเราแต่ละ

คน ทรงทราบสถานการณ์และปัญหาของเราทุกคน พระองค์ทรงรักและทรงเรียกเราแต่ละคนพระองค์ผู้ทรงยอมให้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์สละชีวิตเพื่อเราแต่ละคน

ทั้งหมดนี้เป็นทำที่และลักษณะของความเกียจคร้าน เฉื่อยชา **ความคิดความรู้สึกที่ว่าความจริงของพระเจ้า นั้น ไม่ใช่เรื่องสำคัญสูงสุด หรือ เรื่องจำเป็นต่อชีวิตของเรา** ต่อมาเราจะมาพูดถึงทำที่ลักษณะที่สองของความเกียจคร้าน เฉื่อยชา

2) ความบาปเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ (THE INEVITABILITY OF SIN)

เรามักจะได้ยินคนพูดกันราวกับว่าเป็นเรื่องปกติเมื่อกล่าวถึงเรื่องความไม่สัตย์ซื่อ ความเหี้ยมโหดทารุณ การที่ไม่มีจริยธรรมหรือศีลธรรม ซึ่งเกิดขึ้นรอบตัวเราในสังคมในชีวิตประจำวันของเรา คนส่วนมากมักจะสรุปว่า

“นี่เป็นวิถีของโลก สิ่งร้ายๆต่างๆที่เกิดขึ้นเป็นธรรมดาของโลก คุณต้องยอมรับให้ได้ เพราะเรากำลังอยู่ในโลกของความเป็นจริง คุณไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ คุณต้องพยายามปรับตัวของคุณที่จะให้อยู่และยอมรับสิ่งต่างๆให้ได้。”

แท้ที่จริงแล้วเขากำลังสรุปว่า “เราต้องดำเนินชีวิตอยู่ต่อไปในโลกนี้ การที่คุณดำเนินชีวิตต่อไปได้ คุณจะต้องรู้จักการอะลุ่มอล่วย ; คุณต้องรู้จักปรับมาตรฐานชีวิตของคุณให้เข้ากับมาตรฐานของสังคม แม้ว่าจะผิดไปบ้างก็ให้หลับตาเสียข้างหนึ่ง ถ้าคุณไม่สามารถต่อสู้เอาชนะเพื่อความถูกต้องได้ คุณก็ควรจะไปกับพวกเขา ”

ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะของ “**จริยธรรมที่เกียจคร้าน เฉื่อยชา**” (MORAL SLOTHFULNESS) ที่เลือกเอาความสะดวกที่จะบ่นว่าและโทษสิ่งรอบตัว เพื่อที่จะอ้างเหตุผลสนับสนุนความเกียจคร้านเฉื่อยชาของตน โดยอาศัยเหตุผลข้างๆ คูๆ ว่าเป็นการปรับตัวให้ลงรอย หรือให้สอดคล้องกับความเป็นธรรมดาของโลก

ยิ่งไปกว่านั้น ในสังคมสมัยใหม่จะเห็นรูปแบบของการ “มีข้อแก้ตัว” “การกล่าวแก้” และ “ปฏิเสธ” ในเรื่องของความบาป (SIN) ซึ่งจริงๆแล้ว**ความบาปควรเป็นสิ่งที่เราต้องตรวจสอบตรวจสอบเช็คตลอดเวลา**

ตัวอย่างที่ผ่านมา มีผู้หญิง 16 คนฟ้องร้องกล่าวหาวุฒิสมาชิกของสหรัฐอเมริกาด้วยเรื่อง การกระทำความผิดทางเพศที่ฉาวโฉ่ การตอบสนองของ ท่านวุฒิสมาชิกต่อข้อกล่าวหาเป็นแบบอย่างที่ไม่แสดงให้เห็นถึงการมองข้ามและไม่ตระหนักถึงความร้ายแรงของความบาปอย่างชัดแจ้ง ในตอนแรกนั้นท่านวุฒิสมาชิกได้ปฏิเสธตลอดข้อหา จากนั้นท่านได้โจมตีพวกผู้หญิงที่ฟ้องร้องตน โดยพยายามทำให้ความน่าเชื่อถือของผู้หญิงเหล่านั้นเสียหายไป เมื่อทำไม่สำเร็จ ท่านวุฒิสมาชิกก็ได้กล่าวคำขอโทษอย่างชนิดที่สวยหรูต่อใจทัก เมื่อเผชิญกับการถูกฟ้องร้อง และการถูกสอบสวน ทางเจ้า หน้าที่ได้สวนสรุปความว่า ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาท่านวุฒิสมาชิกผู้นี้ได้พยายามจับ จับเนื้อต้องตัวจนไปถึงกอด ปล้ำเจ้าหน้าที่สาว ๆ หลายคนในสำนักงาน บางครั้งก็ยื่นทับเท้าของเจ้าหน้าที่สาวเพื่อพยายามที่จะถอดเสื้อผ้าเธอออก ฯลฯ เมื่อวุฒิสมาชิกเผชิญกับข้อกล่าวหาของโจทก์ ซึ่งเป็นผู้หญิงสาวถึง 16 คนด้วยกัน ไม่นานนักวุฒิสมาชิกผู้นี้ได้สารภาพว่า ตนเองไม่ได้มีความตั้งใจที่จะก่อให้เกิดความวุ่นวาย หรือที่จะทำให้หญิงสาวคนใดคนหนึ่งไม่สบายใจ แต่ทำไปโดยความเินดูโดยบริสุทธิ์ใจ วุฒิสมาชิกผู้นี้ได้รับปากกับสื่อมวลชนต่างๆที่ติดตามการสอบสวนคดีนี้ว่า “ตนจะพยายามปรึกษาผู้เชี่ยวชาญที่จะมาช่วยตนพิจารณาวิเคราะห์ดูว่า พฤติกรรมต่างๆของตนที่ถูกกล่าวหาานั้น มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่ตนได้ดื่มพวกเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์บ้างหรือไม่ ”

นิตยสาร NEWSWEEK กล่าวว่า “เรื่องนี้เป็นตัวอย่างของการกล่าวแก้ตัวที่พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะดิ้นรนให้หลุดจากข้อกล่าวหา ถ้าดูจากปากคำให้การของวุฒิสมาชิกผู้นี้ ดูเหมือนว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น หากแม้มันมีสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ตนเองก็ไม่มี ความตั้งใจ หรือไม่มีเจตนาที่จะทำให้เกิดอันตรายใดๆ ยิ่งไปกว่านั้นตนอาจจะเมาจึงควบคุมสติสัมปชัญญะไม่ได้สมบูรณ์เต็มที่ จึงตัดสินใจพลาดไปว่าการประพฤติปฏิบัติเช่นนั้นถูกต้องหรือไม่..”

คนที่มีความสัมพันธ์ประหลาดและติดตามสังเกตชาวคูก็จะรู้ว่าวุฒิสมาชิกผู้นี้พยายามแก้ตัว ไม่ยอมรับความผิดที่ตนเองเป็นผู้กระทำ จึงพยายามดิ้นให้หลุดจากความผิดของตัวเอง ฟังแล้วรู้สึกว่เหตุผลกล่าวแก้ของท่านวุฒิสมาชิกเป็นเรื่องที่ยากที่จะยอมรับได้

การกล่าวแก้ตัวแบบนั้นเป็นเรื่องยากที่เราในฐานะคริสเตียนจะยอมรับได้ สิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ห่างไกลจาก “การสารภาพความผิด” โดยพื้นฐานจะเห็นว่าท่านวุฒิสมาชิกดูถูกหมิ่นประมาทความถูกต้องและความไม่ถูกต้อง ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อความจริงที่เกิดขึ้น ผู้หญิงที่อยู่ในสำนักงานถูกกลั่นแกล้ง ถูกบีบบังคับให้ทำตามใจวุฒิสมาชิกผู้นี้ สวาท่ต้องตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ชายเพื่อความสนุกสนานในลักษณะที่ไม่เหมาะสม โดยปราศจากความรู้สึกผิด หรือรู้สึกขยะแขยงในสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่มีการสำนึกถึงความผิดบาปที่ตนกระทำ กลับมองเป็นสิ่งที่ปรกติธรรมดา เขาไม่ได้แสดงหลักฐานที่น่าเชื่อถือว่าเขาสำนึกผิดและมีความเสียใจในความผิดที่กระทำไปหรือแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงปรับตัวเองที่จะไม่ทำผิดอีกต่อไป เขาไม่มีความเข้าใจอย่างจริงจังถึงความสำคัญและผลกระทบของสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด

เราจะเห็นได้ว่าท่าทีต่อความบาปที่เกิดขึ้นนั้นช่างห่างไกลจากความเข้าใจเรื่องของความบาปที่ปรากฏในพระคัมภีร์ เราจะเห็นและเข้าใจถึงความร้ายแรงของความบาปได้เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผย (REVELATION) ถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

“ในพระคัมภีร์ได้นำเสนอเรื่องของความบาปให้เราเห็นว่าเป็นสิ่งที่ร้ายแรงและอธิบายให้เกิดภาพพจน์ ว่าความบาปคือ การที่พลาดออกจากเป้าหมาย; หลงออกจากทางที่ถูก, หลุดออกไปจากคอก ความบาปคือ ใจที่แข็งกระด้าง และไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลง หรือ ความหยิ่งผยอง ความบาปคือ การที่เราตาบอดและหูหนวก ไม่เห็นและไม่ได้ยินสิ่งที่ถูกเตือนถูกห้าม เป็นการก้าวข้ามล้้าเส้น และความล้มเหลวที่จะถึงจุดมุ่งหมาย เป็นทั้งการฝ่าฝืนละเมิดกระทำผิด (TRANSGRESSION) และ เป็นความบกพร่องที่จะกระทำดี (SHORTCOMING)

ความบาปเปรียบเหมือนสัตว์ร้ายที่ขวางอยู่ที่ประตู : ในความบาปเราได้โจมตีกล่าวว่ร้าย ; ปฏิเสธ ; ต่อต้าน และมองข้ามความสำคัญของการทรงเรียก ; การทรงเตือนของพระเจ้า ”

ภาพพจน์ต่างๆของความบาปเหล่านี้ชี้ให้เราเห็นว่า “ความบาป ไม่ใช่เป็นเรื่องปรกติธรรมดาของโลก ความบาปคอยรบกวน ก่อกวนสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสร้างที่ควรจะอยู่และดำเนินไปอย่างสันติสงบสุข ความบาปก่อให้เกิดการขัดขวางต่อต้าน ต่อสู้ กระด้างกระเดื่องต่อพระเจ้าส่งผลให้เกิดความทุกข์มากมาย พระเจ้าทรงให้หนทางมนุษย์ที่จะกลับคืนดีกับพระเจ้า แต่ความบาปอีกนั้นแหละที่คอยขัดขวางล่อลวงให้มนุษย์หลงอยู่ต่อไป ”

เรื่องของบาปนั้นเป็นเรื่องร้ายแรงและจริงจังเมื่อเรามองดูจากชีวิตขององค์พระเยซูคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพระองค์ทนทุกข์ในมือของพวกยิวและทหารโรมและเข้าสู่ขบวนการการถูกตรึงที่กางเขน รับการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อความผิดบาปของมวลมนุษยชาติ พระคริสต์ได้ทรงแบกรับเอาไว้หมด (การที่บาปของมวลมนุษย์ในโลกมาอยู่ที่องค์พระเยซูคริสต์ที่ไม่กางเขนได้อย่างไร ไม่มีใครรู้เป็นเรื่องลึกลับ เป็นความจริงที่เหนือความเข้าใจของมนุษย์ (Mystery) ไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนใดเขียนหนังสือ หรืออธิบายได้ แต่ได้เกิดขึ้นจริง)

เห็นแล้วยังครับว่ ความบาป เป็นเรื่องที่สำคัญจริงจังและอันตราย ความผิดบาปต่างๆ ที่มนุษย์ทำทั้งความคิด การกระทำ คำพูด โดยที่เราตั้งใจกระทำหรือไม่ตั้งใจก็ตามนั้นอันตรายนำความหายนะมาสู่มนุษย์ เราจะเห็นว่าการพิพากษาของพระเจ้ามีความน่าสะพรึงกลัวขนาดไหนเมื่อเราตระหนักและซาบซึ้งถึงพระลักษณะแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่อะไรก็ได้ตามสบายๆเหมือนพระต่างๆ ที่มนุษย์คิดค้นและสร้างขึ้นมาเองด้วยมือของตนหรือด้วยความคิดของตน

**พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์ ทรงเที่ยงธรรมและยุติธรรม ที่น่าสะพรึงกลัวไปยิ่งกว่าคือใครเล่าจะสามารถ
“รอดพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้า” ถ้าหากเขาปฏิเสธ “การทรงไถ่ของพระองค์”**

พระเจ้าไม่ได้ทรงเกียจคร้าน เชื้อยซา เมื่อมีความผิดบาปปรากฏขึ้น พระลักษณะของพระเจ้าที่ต้องการจัดการกับความผิดบาปอย่างเต็มกำลังและเป็นกำลังที่มีตลอดนิรันดร์นั้นมีแน่เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์ ที่ไม่กางเขนที่พระองค์ทรงถูกตรึง พระพิโรธของพระเจ้าปรากฏ แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่ได้รับโทษแต่องค์พระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงรับโทษแทนเราทุกคนที่เชื่อวางใจในพระองค์ การที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ที่ไม้กางเขนทำให้เราคนผิดบาปถูกไถ่ให้เป็น “คนชอบธรรม” เราเห็นว่า การที่พระองค์เป็นพระเจ้าองค์บริสุทธิ์ปราศจากบาปแต่มารับความบาปแทนมนุษย์ในโลก เพื่อเราที่เชื่อศรัทธาวางใจพระองค์ เป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า พระเยซูทรงไถ่เราทุกคนพ้นจากความบาป การพิพากษาโทษที่มีต่อเรา พระองค์ทำให้สัมพันธ์ภาพที่เคยหักสะบั้นนั้นได้รับการรื้อฟื้นคืนดีเป็นสัมพันธ์ภาพที่ตีระหวางผู้ที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์กับพระเจ้า

แน่นอน “ไอ้ตัวเกียจคร้าน เชื้อยซา” มองดูที่ไม้กางเขนเห็นความบาปผิดเป็นอันตรายมหันต์ต่อมวลมนุษยย์ มันยิ่งใหญ่ “.....ฉันไม่แคร์.....WHATEVER.....”

“ความเกียจคร้าน เชื้อยซา” มองดูความจริงเป็นเรื่องไม่สำคัญ, ความบาปเป็นธรรมดาโลก, และเรื่องถัดมาความรอดเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตฉัน

3) ความรอดนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตเรา (SALVATION AS IRRELEVANT)

ไอ้ตัวเกียจคร้าน เชื้อยซาเกาะใจมนุษย์ทำให้ไม่สนใจคำพยาน คำเรียกร้องจากชีวิตขององค์พระเยซูคริสต์ ไม่ฟังไม่สนใจการร้องเรียกของพระกิตติคุณเรื่องการสารภาพกลับใจเสียจากความบาป ไม่เห็นจะต้องหันมาสนใจเรื่องนี้ ? ทำไมต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตสำหรับเรา ชีวิตประจำวันเราก็ยุ่งวุ่นวายอยู่แล้ว? ขอโทษเสียเวลาผม ทำไมต้องให้ความสำคัญ ไม่มีเวลา? เวลาเรามีจำกัดอยู่ไปเฉพาะแต่ละวันก็พอ? ถ้าเวลาในชีวิตกำลังจะหมดสิ้นบางทีผมอาจจะสนใจ! ขอร้องอย่ามายุ่งกับผมจะดีกว่า ผมจะได้ดำเนินชีวิตของผมเองต่อไป....

เราเห็นได้ว่า ความเกียจคร้านเชื้อยซาฝ่ายวิญญาณ ไม่เคยให้ความสำคัญสนใจ หรือตื่นตื่นต่อสิ่งใดๆทั้งนั้น ไม่สนใจที่จะต้อง “ตอบสนอง” โดยการสารภาพยอมรับในความผิดที่ตนเองมีอยู่ ไม่สนใจที่จะ “แสวงหา” ความรอดจากองค์พระเยซูคริสต์ ดำเนินชีวิตด้วยตัวของตัวเองโดยอยู่ในโลกใบเล็กซึ่งเป็น “โลกของฉันเองเท่านั้น” โลกของฉันที่ถูกห่อหุ้มด้วยมุ่มมองวิสัยทัศน์โลกทัศน์แคบๆ ซึ่งทั้งหมดนี้เพื่อตัวของฉันเองเท่านั้น

นักเขียนเรื่องนักสืบแบบสืบสวนสอบสวน (ไม่ใช่ NCIS หรือ CSI หรือ GRAY ANATOMY) ชื่อ DOROTHY SAYERS ท่านมีความคิดและมุมมองทัศนคติของคริสเตียนได้ ให้ข้อสังเกตว่าลักษณะบาปเกียจคร้านเชื้อยซา มีปรากฏอยู่มากมายในโลกปัจจุบัน...” ท่านสรุปว่า :

“ในโลกนี้เรียกความเกียจคร้านเชื้อยซาว่า “การยอมทน ยอมรับ ความใจกว้าง tolerance” แต่ในนรกนั้นเรียกว่าการหมดอาลัยตายอยากสิ้นหวัง ความเกียจคร้านเชื้อยซานั้นสมคบร่วมคิดกับความผิดบาปแบบอื่นๆ และ ส่งผลให้มีการรับการลงโทษที่หนักที่สุดอย่างแน่นอน ความเกียจคร้านเชื้อยซาเป็นความบาป ซึ่งไม่เชื่อในอะไรทั้งสิ้น; ไม่สนใจห่วงใยในสิ่งใดๆ ; ไม่เสาะแสวงหาความรู้ใดๆเลย ; ไม่เข้าไปรบกวนหรือเกี่ยวข้องกับอะไรทั้งสิ้น; ไม่ชื่นชมยินดีในสิ่งใดๆ ; ไม่รักในสิ่งใดๆหรือนบุคคลใดทั้งสิ้น; ไม่เกลียดสิ่งใดๆทั้งสิ้น ; ไม่มีจุดมุ่งหมายใดๆ ในชีวิตเลย; มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองไม่ได้คิดเพื่อใครหรือสิ่งใดๆ และที่มีชีวิต

อยู่ก็เพราะว่าไม่มีอะไรที่อยากจะตายแทน เรา รู้จักบาปแบบนี้มานานมากแล้ว แต่อาจมีอยู่อย่างหนึ่งที่เรายังจะไม่ตระหนัก คือ ความเกียจคร้านเฉื่อยชาเป็นความบาปของมนุษย์ที่ร้ายแรงถึงตาย”

เธอได้เขียนให้เหตุผลถึงความเกียจคร้านเฉื่อยชาว่าไม่ใช่เป็นเพียงแค่ “ความบาปที่สมรู้ร่วมคิด” กับความผิดบาปที่นำไปสู่ความตายแบบอื่นๆ แต่ความเกียจคร้านเฉื่อยชา เป็นตัวที่ส่งผลให้มีโทษที่หนักที่สุด เมื่อคนๆ หนึ่งตกลงไปในความบาปที่มีทัศนคติแบบนี้ เขาจะไม่สามารถก้าวให้หลุดออกมาจากท่าทีของความเกียจคร้านเฉื่อยชาได้ หมดหวังที่ใครๆ จะช่วย เขา เพราะเขาไม่ยอมให้ใครช่วย แม้แต่พระเจ้า! เขาไม่ตระหนักถึงความเร่งด่วนสำคัญอันตรายเป็นของบาปที่ตัวของเขาได้ตกและจมอยู่ คนลักษณะเช่นนี้ไม่สนใจ มีแต่ความเฉื่อยเมย ไม่เคยรู้สึกถูกผลักดันด้วย “ความกลัว” หรือถูกดึงดูดีให้มารับเอา “ความรัก” ของพระเจ้า เขาจะจบชีวิตด้วยความตายฝ่ายวิญญาณชั่ววินิจนัยน์อย่างแน่นอน **“อย่าทำเป็นทองไม่รู้ร้อนฝ่ายจิตวิญญาณ”**

ขอให้พี่น้องทั้งหลายลองคิดถึงสิ่งที่องค์พระเยซูคริสต์ทรงตรัส

“บุคคลผู้ใดหิวกระหาย ความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่มบริบูรณ์ .....” (มัทธิว 5:6)

ความหิวและกระหาย นั้นเป็นพลังแห่งความเชื่อศรัทธาและความรัก ซึ่งตรงกันข้ามกับความเกียจคร้านเฉื่อยชาฝ่ายวิญญาณ พระเยซูคริสต์ทรงเรียกร้องเราว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน.” (มัทธิว 7:7) **ข้อสังเกต** ในภาษากรีก ลักษณะของคำกริยาที่ใช้ในตอนนี้เป็นลักษณะของการกระทำต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด จงขออย่างไม่หยุดหย่อน..... จงแสวงหาอย่าหยุด.... จงเคาะอย่าหยุด ... และพระเจ้าจะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ความเชื่อและชีวิตซึ่งเป็นชีวิตที่บริบูรณ์อยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

“เพราะว่าทุกท่านที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คพบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา ...” (มัทธิว 7:8)

พระเจ้าเป็นพระเจ้าที่เต็มใจที่จะช่วยเหลือเรา พระเยซูคริสต์ไม่ใช่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่หลอกลวงจอมปลอม ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราแสวงหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่กำลังเสาะแสวงหาเราทุกคน ทรงเคาะที่ประตูใจของคุณอยู่

ความเกียจคร้านเฉื่อยชานั้นเป็นสภาพของชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราที่หลับใหลอยู่ เป็นชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เป็นเหมือน... ทองไม่รู้ร้อน .... ซึ่งต้องการเสียงตะโกนเรียกให้ตื่นขึ้นมาจากสภาพนั้น แน่แน่นอนพระเยซูคริสต์ ไม่เพียงสอนเราเรื่อง “คำเทศนาบนภูเขา” แต่ทรงตรัสตะโกนเตือนถึงความวิบัติที่จะเกิดขึ้น ความเกียจคร้านเฉื่อยชานั้นต้องการเสียงที่ตะโกนเรียกอย่างดังๆ ! ตัวเกียจคร้านเฉื่อยชาพร้อมเสมอที่จะกระโจนไปที่เตียงและหลับใหลอย่างไม่สนใจสิ่งใดๆ รอบตัว **ตัวเกียจคร้านเฉื่อยชาบอกว่า เดียวก่อนไม่เป็นไร พรุ่งนี้ก็ได้**

เราจะเห็นได้จากพระวจนะของพระเจ้าซึ่งเตือนเราว่า “พระเจ้าทรงสัญญาที่จะยกโทษความบาปผิดต่างๆ ของเราเวลานี้ทันทีที่เราตัดสินใจเชื่อวางใจในพระองค์ แต่ **พระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาว่าเราจะมิวันพรุ่งนี้**” พระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาที่จะประทาน “ความรอด” แก่ทุกคนที่สารภาพกลับใจจากความบาปในสัปดาห์หน้า พระองค์ตรัสว่าบัดนี้เป็นเวลาแห่งความรอดจากพระเจ้าที่มาถึงเรา เวลานี้พระคริสต์ยอมสละชีพเพื่อเราทุกคน ประตูที่จะนำไปสู่แผ่นดินของพระเจ้าได้เปิดออกแล้ว

คนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าคงไม่สายเกินไป แต่จริงๆ แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นมักจะสายเกินไปสำหรับชีวิตของคนเหล่านั้น หลายสิ่งเข้ามาในชีวิตและขณะเดียวกันมีหลายสิ่งถูกดึงออกจากชีวิตของคนเรา ชีวิตของบางคนได้จบสิ้นลงอย่างกะทันหัน มหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดใน NOTTINGHAM ได้สิ้นชีวิตลงกะทันหัน ในขณะที่ชีวิตของเขายังหนุ่มแน่น (นักขับรถแข่งแรลลี่ขับให้หลายทีม เช่น SUBARU FORD) ตายด้วยอุบัติเหตุเฮลิคอปเตอร์ส่วนตัวที่หนึ่งไปกับเพื่อน และลูกชายวัย 17 ปีของเขา เพื่อไปดูฟุตบอลทีม Liverpool แข่ง ทั้งชีวิตได้ถูกโยนเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้า หรือปราศจากพระเจ้า แต่หนึ่งในสี่ของผู้เสียชีวิตเป็นเพียงวัยรุ่น ชีวิตคนเรานั้นสั้น การที่เราดำเนินชีวิตในแต่ละวันนั้นหมายถึงชีวิตของเราสั้นลงไปทุกๆ วัน เราควรตระหนักถึงความ

รักและอดกลั้นของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พระเจ้าทรงเปิดประตูแห่งความรอด เสียงของผู้เลี้ยงแกะที่เรียกและนำทางเรา เพื่อไม่ให้เราหลงหาย พระองค์ทรงปลดปล่อย มนุษย์ทั้งหลายจากพันธนาการต่างๆ เหตุเศร้าสลดนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเสมอๆ แต่ว่ามันสามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตของเรา

เมื่อเรารู้จักกับความเกียจคร้านเฉื่อยชา อาจจะถูกเหมือนเป็นความบาปในลักษณะธรรมดา บางๆ ไม่รุนแรง แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันเป็นหนึ่งในความบาปที่ร้ายแรงอันตรายมากที่สุด เหตุผลเพราะว่า ความเกียจคร้านเฉื่อยชานำมาซึ่ง ความหมัดหวัง หมัดอาลัย ไม่มีเป้าหมายใดๆในชีวิต ชีวิตรอบตัวมองดูแล้วมีดมนไปทุกๆด้าน ไม่สนใจใยดี ปฏิเสธความดี สิ่งดีต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสร้างและทรงประทานให้แก่เรา ซึ่งมีผลที่เกิดตามมาคือ การที่คนหนึ่งรู้สึกไม่สนใจ เพิกเฉยต่อความรักและพระคุณจากการช่วยกู้ของพระเยซูคริสต์ที่ไม่กางเขน

ความเกียจคร้านเฉื่อยชานั้นเป็นศัตรูโดยตรงของความรัก ไม่ใช่ความเกลียด แต่การ “ไม่เห็นความแตกต่าง” ของความรักและความเฉยเมย ซึ่งความเกียจคร้านเฉื่อยชาเป็นศัตรูตัวร้ายต่อความรัก อันเป็นหัวใจของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์ในโลกนี้ ความรักที่พระเจ้ามีต่อชีวิตเราทุกคน และความรักนี้อยู่เป็นจุดศูนย์กลางของคริสเตียนที่ทำงานในโลกนี้

เรามีทางออกที่จะสามารถหลุดพ้นจากอำนาจของความเกียจคร้านเฉื่อยชา (เช่นเดียวกับที่เราจะสามารถหลุดพ้นจากอำนาจความบาปอื่นๆ) ได้โดย การเรียนรู้ที่จะนมัสการพระเจ้า และ ชื่นชมยินดีในพระเจ้า ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการทรงยกโทษความผิดบาปจากชีวิตเราแต่ละคน ขอบคุณสำหรับพระคุณของพระเจ้า สำหรับองค์พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา สิ่งดีที่พระเจ้าทรงประทานให้ไม่ใช่เฉพาะในคริสตจักรเท่านั้น แต่รวมไปถึงในสังคมรอบๆตัวเรา และในการดำเนินชีวิตประจำวันของเราแต่ละคน เราควรตระหนักตลอดเวลาว่าชีวิตและสิ่งต่างๆ เหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวกับชีวิตของเรานั้น อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ซึ่งการที่เรา **ใคร่ครวญและตระหนักถึงพระเจ้าตลอดเวลา** สิ่งที่เกิดขึ้นคือใจที่เกี่ยวข้องกับการอุทิศตัวถวายใจ ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นผลักดันในการปรนนิบัติพระเจ้า ส่งผลให้เราค้นพบพระพรมากมายและเกิด **ความชื่นชมยินดีในพระเจ้าตลอดเวลา**

ถ้าเราเดินในเส้นทางของตัวเกียจคร้านเฉื่อยชา จุดจบในชีวิตของเราคือความพินาศ แต่ถ้าเราเดินในทางของพระเจ้า ซึ่งเป็นทางที่เสริมสร้างชีวิตของเราให้เป็นชีวิตที่ดีในพระเจ้า **เริ่มต้นที่พระเจ้า และจุดหมายปลายทางอยู่ที่พระเจ้า**เช่นกัน

การเดินทางของชีวิตเรานั้น อย่าให้เราเียดไว้ จับไว้ ครอบครองไว้ สำหรับโลกใบเล็กของเรา (ตัวกูของกู ของฉัน ชีวิตฉัน งานฉัน เงินฉัน ฯลฯ) แต่ให้เราตระหนักเสมอใครเป็นเจ้าของ ใครเป็นผู้สร้างสิ่งต่างๆขึ้นมา ยอมรับ ความรัก พระคุณ การช่วยกู้ และยอมให้พระเจ้าเป็นหนึ่งในชีวิตของเรา ไม่ใช่ตอบสนองตามความต้องการของตัวเอง

อย่าลืม ! ความเกียจคร้านเฉื่อยชา เป็นตัวที่ทำให้เราละเลย มองข้าม ไม่เห็นความสำคัญ และหนักที่สุดคือ นำมาถึงการปฏิเสธพระเจ้า : นั่นคือจุดที่อันตรายที่สุด